

Hoe Russische politici de annexatie van de Krim beoordelen

Coen Ruijs

Universiteit Leiden

Scriptie: Rusland en de wereld

Bachelor project 11

Studiejaar: 2017-2018

Naam: Coen Ruijs

Student nummer: S1531697

Docent: Professor J. Oversloot

Datum: 18-06-2018

Aantal woorden: 8400

Inhoudsopgave

INLEIDING	3
DE KRIM	4
DE ANNEXATIE VAN DE KRIM VOLGENS RUSLAND	4
DE ANNEXATIE VAN DE KRIM VOLGENS DE VERENIGDE STATEN EN DE REST VAN DE WERELD.....	6
DE TRANS-ATLANTISCHE SANCTIES	7
DE KANDIDATEN VAN DE RUSSISCHE PRESIDENTSVERKIEZINGEN	9
PAVEL GROEDININ	9
ALEKSEJ NAVALNY	11
VLADIMIR POETIN	12
KSENIA SOBTSJAK.....	14
VLADIMIR ZJIRINOVSKI	15
DE RUSSISCHE PRESIDENTSVERKIEZINGEN OP 18 MAART 2018.....	17
DE UITSLAGEN.....	17
DE BETROUWBAARHEID VAN DE PRESIDENTIËLE VERKIEZINGEN IN RUSLAND	18
CONCLUSIE	20
REFLECTIE	22
BIBLIOGRAFIE	23

Inleiding

Op 18 maart 2014 werd in het Kremlin een overeenkomst getekend door de Russische Federatie en de Republiek van de Krim. Vladimir Poetin schreef zijn handtekening onder het verdrag en op dat moment werden officieel de Krim en Sebastopol aan de Russische Federatie toegevoegd (Kremlin, 2014, 18 maart). De annexatie van het schiereiland leverde veel protest op in Oekraïne, maar ook in de rest van de wereld. Het territoriale conflict was een onverwachte gebeurtenis die de wereld liet schrikken. De relatie tussen Rusland en de Europese Unie (EU) kwam weer onder spanning te staan. De Verenigde Staten (VS) en de EU hebben samen met internationale organisaties Rusland schuldig verklaard aan schending van het internationaal recht en zijn van mening dat de Russische Federatie de Krim en Sebastopol moet teruggeven aan Oekraïne. Echter, Rusland is van mening dat de annexatie van de Krim wel binnen de kaders van het internationale recht valt en heeft een eigen visie op het conflict. De annexatie van de Krim wordt in Rusland gezien als een overwinning op Oekraïne en het Westen. Door de annexatie heeft de Noord-Atlantische Verdragsorganisatie Rusland wederom bestempeld als een veiligheidskwestie, aangezien de Oostzeelanden bang zijn dat zij ook worden ingelijfd door de Russische Federatie. Om Rusland te straffen voor de annexatie van de Krim heeft het Westen een aantal sancties opgelegd om het buitenlands beleid van Rusland te veranderen of terug te draaien.

Niet alleen op het wereldtoneel zijn de meningen verdeeld. In Rusland is dit ook het geval. Zo heeft iedere presidentskandidaat voor de verkiezingen van 18 maart 2018 een andere mening over de annexatie van de Krim. De ene kandidaat is er ontzettend trots op en verheerlijkt de annexatie, terwijl de ander juist de kant van de VS en Europa kiest. De houding ten opzichte van de Krim hangt af van het buitenlands beleid dat de kandidaten voor oog hebben. In het tweede gedeelte van dit onderzoek zullen de Russische presidentskandidaten worden behandeld en de verschillende politieke standpunten omtrent het buitenlands beleid van Rusland en de Krim.

Vervolgens zullen de uitslagen van de presidentiële verkiezingen worden geëvalueerd om te kijken wat de Russische bevolking van de politieke standpunten omtrent de Krim en het algemene buitenlands beleid van Rusland vindt. Staan de Russische burgers achter het buitenlandsbeleid van de presidentskandidaten of is er ook een gedeelte van de Russische bevolking tegen de annexatie van de Krim?

De annexatie van de Krim en Sebastopol heeft geleid tot Trans-Atlantische sancties tegen Rusland, deze sancties zijn ingevoerd om een verandering van het buitenlands beleid en politici van Rusland te generen, maar hoe beoordelen de Russische politici de annexatie van de Krim. Kortom, kunnen de internationale sancties een verandering in de Russische regering bewerkstelligen?

De Krim

De Krim is een schiereiland in de Zwarte Zee dat in 1954 werd toebedeeld aan de Oekraïense Socialistische Sovjetrepubliek. Tegenwoordig is het een republiek van de Russische Federatie waar ongeveer 2,2 miljoen burgers wonen, waarvan 1,5 miljoen van Russische afkomst is (Burke-White, 2014, p.70). Sinds 18 maart 2014 is de Krim een republiek van Rusland, hier ging een aantal gebeurtenissen aan vooraf. Op 27 februari 2014 viel een leger van separatistische soldaten de Krim binnen en bezette de belangrijke steden, vliegvelden en havens. Daarna nam het parlement van de Krim een onafhankelijkheid verklaring aan en op 16 maart 2014 werd een referendum gehouden waarbij 96,6% stemde voor afscheiding van Oekraïne en aansluiting bij Rusland. Dit werd goedgekeurd door de het Russische parlement en de Krim en Sebastopol werden officieel aangesloten bij de Russische Federatie (Communistische partij van de Russische Federatie, 2014, 17 maart).

De Krim is niet altijd onderdeel geweest van Oekraïne. In de tijd van de Sovjet-Unie (SU) overhandigde Chroesjtsjov in 1954 de Krim aan Oekraïne, wat toen der tijd een lidstaat was van de voormalige SU. De overhandiging was van symbolische aard aangezien het onderdeel bleef van de SU, maar toen de Unie van Socialistische Sovjetrepublieken (USSR) werd ontbonden in 1991 bleef de Krim onderdeel van Oekraïne. Naast het verlies van de Krim verloor de USSR een derde van haar grondgebied waardoor 25 miljoen Russen achterbleven in de nieuwe onafhankelijke staten.

De annexatie van de Krim ligt gevoelig binnen het internationaal recht. Zowel Rusland als het Westen interpreteren het recht op verschillende manieren, waardoor een discussie ontstaat of Rusland wel of niet legitiem gehandeld heeft. Ten eerste zal de annexatie van de Krim door de ogen van Rusland worden behandeld en vervolgens vanuit een Westerse visie bekeken worden.

De annexatie van de Krim volgens Rusland

In 2014 werd bijna een overeenkomst gesloten tussen Oekraïne en Rusland omtrent een grenzeloze unie. De overeenkomst met Rusland werd niet getekend omdat een machtswisseling plaatsvond in Oekraïne. De democratisch gekozen pro Russische president Janoekovitsj werd afgezet. Terwijl een nieuwe politiek bewind de macht greep. De nieuwe regering onder leiding van Jatsenjoek was Europees georiënteerd, in plaats van Russisch.

Deze machtswisseling was voor Poetin een teken dat de expansie van de Noord-Atlantische Verdragsorganisatie (NAVO) en de EU niet zou stoppen totdat zij bij de grenzen van Rusland zouden komen. De NAVO liet weten dat het interesse had om Oekraïne en Georgië deel uit te laten maken van de NAVO en daarnaast werd het aantal wapens en militairen in de Oostzeelanden verhoogd, waaronder langeafstandsraketten. De VS en EU proberen hiermee Oekraïne uit de invloedsferen van Rusland te trekken.

De expansiedrift richting het Oosten begon met de val de SU, toen de VS en de EU enkele voormalige staten van de SU met open armen ontvingen. De nieuwe staten kregen economische steun en protectie zodat zij niet meer afhankelijk van Rusland zouden zijn. Niet alleen de NAVO is naar het

Oosten uitgebreid maar ook de EU, waarbij steeds meer voormalige SU-staten onderdeel zijn van de EU (Mearsheimer, 2014, p. 4-6). De expansie richting het Oosten is de context waarin de Krim is geannexeerd. Volgens Rusland is de annexatie van de Krim legaal binnen de kaders van het internationale recht. Rusland is zich ervan bewust dat het internationaal recht op verschillende manieren kan worden geïnterpreteerd (Burke-White, 2014, p. 65).

Ten eerste beargumenteert Rusland dat het recht heeft op de bescherming van Russen in buitenlandse staten. Dit is opgenomen in de Russische constitutie, artikel 61 (2) (Russische grondwet, z.d). Moskou is van mening dat de mensenrechten van de Russische minderheid in Oekraïne worden geschonden door de discriminerende Oekraïense regering (Burke-White, 2014, p. 68). Door deze constatering vindt Rusland dat ze het recht hebben de Russische bevolking te beschermen tegenover de extreem nationalistische partij in Kiev (Allison, 2014, p. 1262). Dit is het belangrijkste argument van Rusland om de annexatie te legitimeren binnen het internationale systeem. Niet alleen de Russische burgers liepen gevaar, ook de Russische troepen op de Krim en de marinevloot die gestationeerd was in de Zwarte Zee liepen volgens Poetin gevaar. Het nationalistische leger van Oekraïne vormde een bedreiging voor het militaire apparaat op de Krim. De interventie kon hierdoor gelegitimeerd worden aangezien het zelfverdediging zou zijn, op basis van artikel 51 van de VN Charter (Allison, 2014, p. 1263).

Daarnaast gebruikt Rusland het zelfbeschikkingsrecht van de bevolking op de Krim. Op 16 maart 2014 is er een referendum gehouden waarbij 96,6 procent voor aansluiting bij Rusland was (Van Kampen, 2014). Het zelfbeschikkingsrecht werd toegepast omdat een onderdrukt volk het recht heeft om haar toekomstige overheid te bepalen. Het zelfbeschikkingsrecht is opgenomen in het Verenigde Naties Handvest (United Nations, 1970, 24 oktober). Poetin verklaarde de wil van het volk te respecteren (Burke-White, 2014, p. 67).

Tevens verklaart Rusland te hebben geïntervenieerd op basis van een uitnodiging. De minister van de autonome republiek van de Krim, Sergej Aksyonov, vroeg aan de Russische regering om militaire assistentie om het schiereiland te stabiliseren. Dit recht is gebaseerd op eerdere interventies in West-Afrika, toen vroegen Afrikaanse regeringen andere staten om militaire hulp op eigen grondgebied. Deze interventies werden toen door het internationale systeem ook als legitiem beschouwd (Allison, 2014, p. 1265).

Bovendien heeft de VS op dezelfde manier geïntervenieerd in Kosovo. Volgens Rusland leven wij in een multipolaire wereld. Er is geen unipolair wereldsysteem geregeerd door de VS. Door de situatie in Oekraïne was er volgens Poetin sprake van een humanitaire ramp. 675.000 Russischspreekende burgers waren naar Rusland waren gevlucht. Deze argumentatie is ook gebruikt tijdens de interventies in Kosovo (Allison, 2014, p. 1264). Als Amerika om dezelfde beweegredenen gerechtvaardigd heeft mogen interveniëren in Kosovo, een provincie van Servië, dan mag Rusland ook interveniëren in de Krim een provincie van Oekraïne.

Poetin gebruikt dus het internationale recht om zijn invloed in het internationale systeem te

vergroten. De regering in Moskou interpreteert het internationale recht op een andere manier dan de VS en de EU. Zo probeert Rusland zijn handelingen te rechtvaardigen en te legitimeren en zichzelf te verdedigen ten opzichte van de kritiek die vanuit de EU en de VS wordt geleverd.

De annexatie van de Krim volgens de Verenigde Staten en de rest van de wereld

Het Westen beticht Rusland ervan imperialistisch en expansionistisch te zijn. In de ogen van het Westen heeft Rusland al sinds de 18de eeuw een lust om hun rijk te vergroten (Trenin, 2016, p. 23-26). Na de koude oorlog heeft Rusland geprobeerd om invloed op de voormalige SU gebieden te houden. Dit heeft Rusland gedaan door middel van separatistische volkeren in Transnistrië, Abchazië en Zuid-Ossetië direct of indirect te faciliteren om een aansluiting bij de Russische Federatie te bewerkstelligen (Mankoff, 2014, p. 61-63). Maar sinds de annexatie van de Krim heeft Rusland ook daadwerkelijk geweld gebruikt om de expansiedrift te realiseren.

De twee rechten die Rusland heeft overtreden volgens het internationale recht zijn de schending van statelijke soevereiniteit en territoriale integriteit. Dit heeft Rusland gedaan door middel van de annexatie van de Krim. Door deze gebeurtenis komt de veiligheid van de omliggende landen in gevaar en wordt een sfeer van angst gecreëerd. De Oostzeelanden zijn bang dat zij de volgende zullen zijn die worden ingelijfd door de Russische Federatie. Het is daarom van essentieel belang dat de onjuiste argumentatie van Rusland wordt weerlegd om verdere territoriale conflicten te voorkomen (Allison, 2014, p. 1256).

Statelijke soevereiniteit en territoriale integriteit liggen aan de basis van het internationaal recht wat het naoorlogse tijdperk kenmerkt. Na de Tweede Wereldoorlog heeft de VS samen met de EU de regels, wetten en uitzonderingen bepaald op internationaal niveau en deze laten opnemen in het Handvest van de Verenigde Naties. Het internationaal recht regelt de onderlinge relatie tussen staten zoals internationale verdragen. Oekraïne en Rusland maken allebei deel uit van de Verenigde Naties (VN) en hebben daarom een onderlinge relatie gebaseerd op verdragen. De VS en de EU zorgen ervoor dat deze verdragen worden nageleefd (Burke-White, 2014, p.66). Indien de verdragen worden overtreden, kunnen sancties opgelegd worden.

Ten eerste mogen staten geen geweld tegen elkaar gebruiken. Dit is vastgelegd in Artikel 2(4) van het VN Handvest (Charter of the United Nations, 1945). Het enige orgaan dat het gebruik van geweld kan legitimeren is de Veiligheidsraad van de VN. De Veiligheidsraad heeft geen toestemming gegeven aan Rusland, waardoor de interventie en het gebruik van geweld als illegaal worden beschouwd.

Daarnaast verklaarde de Venetië Commissie, een adviesorgaan van de Raad van Europa dat gespecialiseerd is in constitutionele wetten, dat het gehouden referendum in strijd was met de Oekraïense grondwet en daarom illegaal is. Een provincie, zoals de Krim kan geen bindend referendum houden, alleen een raadgevend referendum. De uitspraak van de Venetië Commissie was al volgt:

Circumstances in Crimea did not allow the holding of a referendum in line with European democratic standards. Any referendum on the status of a territory should have been preceded by serious negotiations among all stakeholders. Such negotiations did not take place (Council of Europe, 2014).

Voortbouwend op deze uitspraak werd de resolutie 68/262 aangenomen door de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties. In deze resolutie werd besloten dat het referendum van de Republiek van de Krim ongeldig is omdat de regering in Oekraïne geen toestemming had gegeven. Daarnaast benadrukte de Algemene Vergadering de soevereiniteit en territoriale integriteit van de internationaal erkende grenzen van Oekraïne (United Nations, 2014).

Ook is het Westen het oneens met het verwijt van Rusland dat de Russische bevolking in Oekraïne op enige manier werd onderdrukt of gediscrimineerd. Er is namelijk geen officieel bewijs geleverd om de beschuldigen te bewijzen. Mocht dit uiteindelijk toch het geval zijn, dan zou Rusland ook bewijs moeten leveren dat het proportioneel geweld heeft gebruikt, dat is namelijk een criterium van een interventie op basis van de bescherming van co-nationaliteiten. Voor beide kwesties zijn geen bewijsstukken geleverd door de Russische staat.

Om de Russische argumentatie verder te weerleggen wijzen de VS en de EU op het feit dat alleen het Oekraïense parlement buitenlandse troepen kan vragen om in te grijpen op eigen grondgebied.

Kortom, door de schending van het internationaal recht, statelijke soevereiniteit en territoriale integriteit, een illegaal referendum en de afwezigheid van discriminatie jegens de Russische bevolking concluderen de VS en andere Westerse staten dat de annexatie van de Krim illegaal is. Geen enkele staat in de wereld erkent de annexatie, alleen Rusland zelf.

De Trans-Atlantische sancties

Na de annexatie van de Krim heeft het Westen besloten economische, diplomatieke en individuele sancties tegen Rusland, de Krim en de regio Donetsk in Oekraïne op te leggen (Wang, 2015, p.1). De sancties bestaan uit verschillende onderdelen. De bevrozing van bezit van Russische bedrijven in het buitenland, verbod op leningen voor ontwikkelingshulp van de Europese Bank voor Wederopbouw en Ontwikkeling, een handelsembargo op wapens, energie en financiële middelen. De sancties werden door de EU, VS en een aantal andere staten zoals Canada en Japan ingevoerd. De internationale sancties hadden gevolgen voor de Russische economie zoals een daling van de roebel ten opzichte van de dollar met 50%. Daarnaast stegen de spaarrente en de inflatie. In 2013 bedroeg de inflatie 6,8% terwijl in 2015 dit 15,5% was (Nelson, 2017, p.4). Verder verliet 152 miljard dollar aan privékapitaal Rusland en 13,4% van de bevolking leefde in armoede (Dreyer & Popescu, 2014, p.3). De opgelegde sancties hebben dus grote gevolgen voor de Russische economie. Daarnaast zakte de olieprijs met 60%. De sancties en de lage olieprijs zorgden voor deze economische moeilijkheden. Door de sancties

heeft Rusland de internationale handel verplaatst naar het Oosten, Rusland creëert economische relaties met, China, Vietnam en Noord-Korea (Wang, 2015, p.5). Desalniettemin hebben de sancties ingrijpende gevolgen gehad voor de Russische economie. Naast de sancties werd Rusland ook uit de Groep van Acht (G8) gezet.

Rusland reageerde door zelf ook sancties op te leggen aan de staten die Rusland sanctioneerden. Poetin boycotte voedsel dat werd geïmporteerd vanuit het Westen en de invoer van bepaalde Oekraïense goederen werden verboden (Trenin, 2016, p. 81-83).

Het Westen probeert door middel van de sancties ontevredenheid te creëren bij de Russische bevolking, zodat zij in opstand komen tegen het regime van Poetin. Daarnaast moeten de sancties van het Westen een verandering van het buitenlands beleid van Rusland bewerkstelligen. Dus de sancties moesten ervoor zorgen dat Rusland het buitenlands beleid verandert en daarmee de Krim teruggeeft aan Oekraïne. (Wang, 2015, p.2).

Echter werd het tegenoverstelde bereikt. Rusland is actief gebleven in Oekraïne, de Krim is nog steeds onderdeel van de Russische Federatie en is militair gezien meer aanwezig in de regio Donetsk. Dus de sancties hebben het Russische buitenlands beleid niet veranderd. Poetin heeft juist het Russische volk verenigd en een gemeenschappelijk vijand gecreëerd, het Westen. Door gebruik te maken van patriottisme en nationalisme heeft Poetin het volk gemobiliseerd (Dreyer & Popescu, 2014, p.1).

Kortom, het Trans-Atlantische sanctieregime is tot stand gekomen als een multilaterale poging om Rusland ertoe te dwingen zich aan het de Europese veiligheidsregels te houden. In februari 2014 introduceerde de Europese Raad in samenwerking met het Witte Huis de eerste sancties om ervoor te zorgen dat het buitenlands beleid van Rusland werd ontmoedigd. Zodra Rusland zou gehoorzamen, zouden de sancties worden verlicht. Het beleid van Poetin is niet veranderd door de sancties (Van Meurs, Morozova & Zunneberg, 2015, p.2). Maar wellicht kunnen de sancties een verandering van Russische politici genereren. Wat vinden de presidentskandidaten eigenlijk van de situatie van de Krim en het huidige buitenlands beleid van Rusland? Deze vraag wordt beantwoord in het volgende deel van deze scriptie.

De kandidaten van de Russische presidentsverkiezingen

Tijdens de presidentiele verkiezing op 18 maart 2018 deden acht kandidaten mee aan de strijd om het presidentschap. De kandidaten zijn: Vladimir Poetin met Verenigd Rusland, Pavel Groedinin met de Communistische Partij van de Russische Federatie, Vladimir Zjirinovski met de Liberaal-Democratische Partij van Rusland, Sergey Baburin met de Russische Volksunie, Grigory Yavlinsky met Jabloko, Boris Titov met de Partij van de Groei, Ksenia Sobtsjak met Burgerinitiatief en Maxim Suraykin met de Communisten van Rusland. Daarnaast is er nog een kandidaat die in eerste instantie mee deed aan de verkiezingen: Aleksej Navalny met de Vooruitgangspartij maar deze kandidaat is uiteindelijk uitgesloten van de verkiezingen wegens een drie jaar voorwaardelijk straf wegens criminele praktijken.

Van deze presidentskandidaten zullen er vijf uitvoerig behandeld worden: Groedinin, Navalny, Poetin, Sobtsjak en Zjirinovski. De andere kandidaten worden buiten beschouwing gelaten omdat zij een te klein percentage van de stemmen hebben gekregen. Per kandidaat zal het verkiezingsprogramma worden behandeld, waarbij de nadruk wordt gelegd op het buitenlands beleid en wat voor visie de kandidaten hebben ten opzichte van de Krim. Het perspectief van de politici omtrent de Krim wordt bepaald aan de hand van het partijprogramma van de presidentiële verkiezingen en gepubliceerde artikelen op de officiële websites van de politieke partijen.

Pavel Groedinin

Groedinin is lid van de Communistische Partij van de Russische Federatie. Groedinin heeft de volgende punten in zijn verkiezingsprogramma opgenomen die betrekking hebben op het buitenlands beleid van Rusland. De NAVO komt zonder pardon naar de grenzen van het Russische rijk en daarom is een versterking van de nationale verdediging en uitbreiding van sociale garanties aan militairen en wetshandhavers noodzakelijk. Zorgen voor de territoriale integriteit van Rusland en de bescherming van landgenoten in het buitenland. Een buitenlands beleid invoeren dat gebaseerd is op wederzijds respect van landen en volkeren om het vrijwillige herstel van de SU te vergemakkelijken. Patriottische strijdkrachten versterken om het socialisme uit te breiden (Communistische Partij van de Russische Federatie, z.d.).

De manier waarop Groedinin naar de annexatie van de Krim kijkt wordt bepaald aan de hand van artikelen op de officiële website van Communistische Partij van de Russische Federatie en het buitenlands beleid van Groedinin.

Op de website van de Communistische Partij van de Russische Federatie staat het volgende: “De onwettige regering van Oekraïne stuurt militairen naar het Donetsbekken om de voorstanders van het referendum over de oprichting van de Volksrepubliek Donetsk te stoppen” (Communistische Partij van de Russische Federatie, 2014, 4 juli). Uit dit artikel blijkt dat de partij, de regering in Oekraïne onwetmatig vindt. Daarnaast was de eerste stap van de aansluiting van de Krim bij Rusland ook het

stichten van een onafhankelijke republiek. In het partijprogramma van de Communistische Partij staat vermeld dat het doel is om het oorspronkelijk rijk van de SU in ere te herstellen. De Krim was daarbij een stap in de goede richting en Donetsk zou de volgende republiek kunnen zijn.

In het artikel van Drabkin (2014) wordt het volgende gezegd: “De terugkeer van de Krim naar Rusland is van fundamenteel belang voor de wereldwijde ontwikkeling van het proces van zelfbeschikking van volkeren, leidend tot de strijd voor onafhankelijkheid.” In dit artikel wordt het zelfbeschikkingsrecht van volkeren benadrukt. Het gehouden referendum op de Krim is in de ogen van de communisten een legitieme reden om onderdeel te worden van de Russische Federatie.

In het artikel van Debrokhotov (2014) wordt de opname van de Krim en Sebastopol in Rusland als een overwinning gezien. De belangrijkste zorg is dat Oekraïne niet in handen van Amerika valt. Het Oekraïense volk moet beschermd worden tegen de Amerikanen die de vrijheid van volkeren onderdrukken. De annexatie van de Krim is een overwinning maar de bevrijding van Kiev moet nog komen. Wederom wordt het buitenlands beleid van de VS zwart gemaakt. Daarnaast maakt Debrokhotov duidelijk dat Kiev de volgende stap is het buitenlands beleid van de communisten om het Russische territorium uit te breiden.

In het artikel van Krasnov (2014) wordt het volgende gezegd: “De Crimeans organiseerden zelf een veldkeuken, blokkeerden zelf de weg en inspecteerden zelf de auto's. Geloof de media niet - nee het zijn niet de speciale GRU-troepen en niet het Poetin-leger”. In dit artikel verdedigt de partij de stelling dat de militairen die de Krim zijn binnengevallen niet onder leiding van de Russische regering stonden. De militaire troepen waren niet door Poetin gestuurd maar waren onafhankelijk bezig met het bevrijden van het eigen grondgebied.

Op de website van de Communistische Partij stond het volgende: "96,77% van de stemmers stemde voor de toetreding van de Krim tot Rusland" (Communistische Partij van de Russische Federatie, 2014, 17 maart). Het referendum wordt door de Communistische Partij als een officiële keuze van de bevolking gezien om toe te treden tot de Russische Federatie.

Kortom, Groedinin benadrukt in zijn partijprogramma de bescherming van landgenoten in het buitenland. Zijn doelstelling is om het oorspronkelijke rijk van de SU in zijn oorspronkelijke staat te herstellen. Groedinin wil dit bewerkstelligen door het leger uit te breiden om zo het socialisme over de wereld te verspreiden. De Krim is een stap in de goede richting om dit doel te realiseren. Hij ziet de annexatie van de Krim als een rechtmatige gebeurtenis omdat onderdrukte volkeren het recht van zelfbeschikking hebben. Er is een officieel referendum gehouden onder de bevolking van de Krim. Op de officiële website van de partij staat: we kunnen en moeten trots zijn op de opname van de Krim en Sebastopol in Rusland. Met dit citaat kan er geconcludeerd worden dat Groedinin voor de annexatie van de Krim is.

Aleksej Navalny

Navalny was de presidentskandidaat van de Vooruitgangspartij. Hij was de grootste concurrent van Poetin tijdens de presidentsverkiezingen in 2018. Hij had een groot aantal volgers maar op 7 februari 2017 deed de rechtbank in Kirov een strafrechtelijke uitspraak en veroordeelde Navalny schuldig aan fraude binnen een Russisch staatsbedrijf. Deze uitspraak wordt gezien als een strategische manoeuvre van Poetin om zijn enige echte tegenstander uit te schakelen (Kynev, 2018). Door de uitspraak van de rechtbank besloot de Centrale Verkiezingscommissie van Rusland dat Navalny niet mocht mee doen aan de presidentsverkiezingen. De uitspraak van de rechtbank werd tevergeefs aangevochten door Navalny. Daarnaast verklaarden de EU en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de uitspraak van de Russische rechtbank niet eerlijk was omdat Navalny geen eerlijk proces had gekregen (MacFarquhar & Nechepurenko, 2017). Toen Navalny was uitgesloten van de verkiezingen probeerde hij de verkiezingen te dwarsbomen door aan zijn aanhangers te vragen om de verkiezingen te boycotten, omdat de kiezers niet op hem konden stemmen. Hij probeerde hiermee de legitimiteit van de verkiezingen te verwaarlozen (Pastoechov, 2018). Had Navalny meegedaan aan de verkiezingen dan waren dit zijn politieke standpunten over het buitenlands beleid van Rusland.

Rusland zou meer aandacht moeten besteden aan het oplossen van internationale problemen in multilateraal verband met de VN, vakbonden en verenigingen. De partij acht het noodzakelijk dat Rusland de internationale verplichtingen onvoorwaardelijke naleeft, die voortvloeien uit bilaterale en internationale overeenkomsten die Rusland heeft gesloten. De EU is een belangrijke partner van Rusland en samenwerking met Europese landen is cruciaal voor het buitenlands beleid. Het is noodzakelijk om handels- en douanebarrières te verminderen met Europese landen. Het doel van de Russische regering om de nabije landen te controleren, heeft geleid tot aanzienlijke financiële uitgaven zonder enig voordeel voor de Russische bevolking. Het beleid van kleine omkoping en indoctrinatie van de post-Sovjet-elites moet worden gestopt (Navalny, z.d., B.).

In een interview wordt aan Navalny gevraagd wat hij van de Krim vindt. Aan de hand van dit antwoord en het buitenlands beleid wordt bepaald hoe Navalny naar de annexatie van de Krim kijkt.

Navalny zegt in het interview het volgende: De toetreding van de Krim was illegaal. Deze beslissing werd genomen door een kleine groep mensen, die zich niet druk maken om de belangen van Russische burgers. De annexatie van de Krim was een schending van internationale verplichtingen en de vernietiging van de betrekkingen met Oekraïne. Dit alles is in tegenspraak met de Russische belangen. Toch kan deze beslissing niet eenvoudig worden teruggedraaid of geannuleerd. De manier om het probleem van de Krim op te lossen, is door internationale onderhandelingen en de sleutel daartoe is de vrije meningsuiting van de bevolking van de Krim (Navalny, z.d., A).

Navalny geeft aan dat de annexatie van de Krim een schending van het internationaal recht is. Navalny is een voorstander van internationale onderhandelingen om zo ook het conflict met Oekraïne op te

lossen. Maar Navalny zegt er wel bij dat de annexatie van de Krim niet geannuleerd of teruggedraaid kan worden. Laat staan dat de Krim wordt teruggegeven aan Oekraïne.

Dus volgens Navalny wil het grootste gedeelte van de bevolking verandering zien. Navalny was de aanleiding geweest van de protesten tegen Poetin in 2011, 2012 en 2013. Hij betichtte publiekelijk een aantal bestuurders van corruptie, door hun gigantische huizen te openbaren aan het publiek. Navalny wil dat Rusland zich houdt aan internationale verplichtingen die voortvloeien uit bilaterale en internationale overeenkomsten die Rusland heeft gesloten om zo weer een betere band met de EU te realiseren en de sancties af te schaffen. Maar als het om de Krim gaat dan is Navalny tegenstrijdig. Aan de ene kant beaamt Navalny dat de annexatie van de Krim een schending van het internationaal recht is, aan de andere kant wil hij de Krim onderdeel van de Russische Federatie laten blijven. Volgens Navalny moet er een tweede referendum worden gehouden op de Krim, die wordt goedgekeurd door het internationale recht om zo de daadwerkelijke wil van het volk te laten spreken. Echter zullen de VS en de EU dit nooit goedkeuren, zodra het Westen akkoord gaat met een tweede referendum op de Krim, erkennen ze eigenlijk al de afhankelijkheid van de Krim en vervolgens de annexatie, indien de meerderheid stemt op aansluiting bij de Russische Federatie.

Vladimir Poetin

De winnaar van de verkiezingen is Vladimir Poetin, kandidaat van de politieke partij Verenigd Rusland. Poetin is daarmee voor de vierde keer herkozen als president.

De volgende verkiezingspunten hebben betrekking op het buitenlands beleid van Poetin. Buitenlandse soevereine politiek nastreven door de terugkeer van de Krim en de oorlog tegen terrorisme in het Midden-Oosten. Door de ligging van Rusland kunnen er relaties met het Westen en Oosten worden opgebouwd. De banden met China, India en Vietnam zijn versterkt. De samenwerking met Brazilië, Rusland, India, China en Zuid-Afrika (BRICS) en de Shanghai Samenwerkingsorganisatie zijn toegenomen. Met de komst van de Nieuwe Zijde Route zal de integratie met het Oosten nog groter worden. Daarnaast is Poetin van mening dat de wederzijdse afschrikking moet worden versterkt door verdere modernisering van niet-nucleaire wapens en de flexibiliteit van het leger verbeteren. Volgens Poetin is Rusland klaar voor een samenwerkingsovereenkomst met de VS en de EU. Het partnerschap moet echter wel gebaseerd zijn op de beginselen van gelijkheid, respect voor wederzijdse belangen en het niet-inmengen in elkaars interne aangelegenheden. De Partij Verenigd Rusland dringt aan op de onmiddellijke en onvoorwaardelijke opheffing van de eenzijdige en onwettige unilaterale sancties van de EU en de VS tegen de inwoners van de Krim (Verenigd Rusland, z.d. p. 11-27).

De manier waarop Poetin naar de annexatie van de Krim kijkt wordt bepaald aan de hand van de officiële websites van het Kremlin, Verenigd Rusland en het buitenlands beleid van Poetin.

In het volgende statement van het Kremlin wordt vermeld dat de Russische hulpverleners die aanwezig waren op de Krim, op basis van uitnodiging daarnaartoe zijn gegaan. “De oproep van de

regering van de Krim om humanitaire hulp te verlenen heeft het staatshoofd goedgekeurd en gevraagd of de Russische Federatie deze kwestie kon uit werken” (Kremlin, 2014, 27 februari). Zoals vermeld in het eerste gedeelte van de scriptie, is een interventie op basis van uitnodiging legaal binnen de kaders van het internationale recht.

Het Kremlin publiceert de volgende uitspraak van Poetin (2014, 1 maart). Door de uitzonderlijke situatie in de Oekraïne, de bedreiging van Russische burgers, onze landgenoten, het personeel van het militaire contingent van de Russische Federatie strijdkrachten, gestationeerd in overeenstemming met een internationaal verdrag op het grondgebied van Oekraïne (de autonome republiek Krim), vraag ik de Federatie van de Federale Assemblee om de Russische strijdkrachten op het grondgebied van Oekraïne in te zetten om de sociaal-politieke situatie in dit land te normaliseren.

In dit citaat noemt Poetin twee belangrijke argumenten. De bedreiging van Russische burgers en de bedreiging militairen die waren gepositioneerd op de Krim. In de poging om de annexatie te legitimeren op internationaal niveau gebruikt Poetin deze twee argumenten ook. Het militaire apparaat van Rusland werd bedreigd, daardoor was de interventie een vorm van zelfverdediging. Daarnaast is de bescherming van het Russische volk opgenomen in de constitutie van Rusland.

Tijdens het telefoongesprek met Angela Merkel werd het volgende gezegd: De leiders van de twee landen, Rusland en Duitsland bespraken de crisissituatie in Oekraïne, evenals het huidige referendum op de Krim. Poetin vestigde de aandacht op het feit dat de wil van de bevolking van het schiereiland wordt gerealiseerd met volledige inachtneming van de normen van het internationale recht, in het bijzonder met artikel 1 van het Handvest van de VN, dat het beginsel van gelijke rechten en zelfbeschikking van volkeren vaststelt. Er wordt benadrukt dat Rusland de keuze van de inwoners van de Krim zal respecteren (Kremlin, 2014, 16 maart).

In het gesprek met de bondskanselier van Duitsland argumenteert Poetin dat de bevolking van de Krim het recht heeft van zelfbeschikking. De Russische inwoners van de Krim werden gediscrimineerd en hadden niet dezelfde rechten als de Oekraïense bevolking. Ieder volk mag zelf bepalen onder welke soevereiniteit ze willen vallen. De uitslag van het referendum op de Krim was duidelijk, de bevolking wil tot de soevereine macht van Rusland behoren. Poetin heeft deze keuze van het volk gerespecteerd en de Krim opgenomen in de Russische Federatie.

In een telefoongesprek met voormalig president Obama zegt het Kremlin het volgende: In verband met het referendum op de Krim benadrukte Vladimir Poetin dat zijn gedrag volledig in overeenstemming was met de normen van het internationaal recht en het Handvest van de VN en met name rekening hield met het bekende precedent in Kosovo. Tegelijkertijd werden de inwoners van het schiereiland

verzekerd van de mogelijkheid van vrije expressie van wil en zelfbeschikking (Kremlin 2014, 17 maart).

Het Kremlin bevestigt dat Rusland zich heeft gehouden aan de normen van internationale recht en het Handvest van de Verenigde Naties. De annexatie van de Krim valt binnen deze kaders en moet daarom ook door de VS worden erkend. Tevens benoemd Poetin in dit gesprek de interventie in Kosovo door de Amerikanen.

Kortom, Poetin is gedreven om van Rusland een supermacht te maken. Hij probeert deze status te verkrijgen door zich bezig te houden met een actief buitenlands beleid waarbij soevereine beslissingen worden genomen zonder de inmenging van het Westen. De aansluiting van de Krim bij de Russische Federatie is volgens Poetin een legitieme annexatie binnen de kaders van de grondwet van Rusland en het internationaal recht. Poetin is van mening dat de oplegde sancties niet legaal zijn en dat die onmiddellijk moeten worden opgeheven. Poetin verheerlijkt de annexatie van de Krim omdat het in de ogen van de Russische kiezer een overwinning op het Westen is. Poetin is zich er ook van bewust dat Rusland de samenwerking met het Westen niet nodig heeft aangezien de relaties tussen Rusland en landen in het Oosten steeds beter worden.

Ksenia Sobtsjak

Sobtsjak doet mee aan de verkiezingen door middel van een burgerinitiatief, de Partij van Wijziging. Sobtsjak is een journalist en televisie presentatrice (Olimpieva, 2018, p. 2-5). Sobtsjak heeft in haar verkiezingscampagne de nadruk gelegd op de volgende politieke standpunten omtrent het buitenlands beleid van de Russische Federatie.

De relatie met de EU herstellen door middel van integratie en het afschaffen van het isolationistische beleid, internationale mensenrechtenverdragen accepteren en geleidelijke afschaffing van de opgelegde sancties door de EU en de VS. Daarnaast zou Rusland volgens Sobtsjak moeten stoppen met de hybride oorlog in Oost-Oekraïne en de propagandaoorlog tegen het westen. Volgens deze presidentskandidaat is de Krim volgens het internationale recht grondgebied van Oekraïne. Rusland moet een Europese seculiere democratisch federale staat worden met een markteconomie, rechten en vrijheden van de burgers volgens Europese normen en waarden (Nechaev, Lukyanova, Inozemtsev & Belkovsky, z.d.).

De manier waarop Sobtsjak naar de annexatie van de Krim kijkt wordt bepaald aan de hand van een interview en het buitenlands beleid van Sobtsjak.

In het interview geeft Sobtsjak het volgende antwoord op de vraag: Wat vindt u van de situatie omtrent de Krim? “De wetteloze annexatie van de Krim op 17 maart 2014 is een van de meest acute problemen in Rusland en het is mijn maatschappelijke taak om er alles aan te doen om een oplossing voor dit probleem te vinden” (Sobchak, 2014). Sobtsjak laat duidelijk blijken dat annexatie van de Krim een schending van het internationale recht is. In principe kiest ze de kant van de VS en de EU

aangezien zij een voorstander is van een diepere integratie met het Westen. Haar doelstelling is om Rusland deel uit te laten maken van de internationale economie, hiervoor moeten de opgelegde sancties worden opgeheven en de relatie met Europa worden hersteld. Om de relatie met Europa te herstellen moet een oplossing gevonden worden voor de Krim.

Vervolgens geeft Sobtsjak dit statement: Ik ben een van de weinige Russische politici die openlijk heeft verklaard dat de gebeurtenissen van maart 2014 een grove schending van het internationaal recht zijn. Ik steun de terugtrekking van Russische gewapende formaties uit de Donbass en voor het oplossen van het probleem van de Krim in het kader van internationale normen (Sobchak, 2014).

Ook in bovenstaande laat Sobtsjak blijken dat ze tegen de annexatie van de Krim is. De kandidaat vindt dat de soevereine territoriale integriteit van Oekraïne is aangetast en dat dit zo snel mogelijk weer in oorspronkelijk staat moet worden hersteld.

Concluderend, in het buitenlands beleid vermeldt Sobtsjak dat de Krim volgens het internationaal recht grondgebied is van Oekraïne. Sobtsjak vindt de annexatie van het schiereiland een schending van het internationaal recht. De kandidaat wil de opgelegde sancties van het Westen afschaffen en zorgen voor een diepere integratie tussen Rusland en Europa en dit kan alleen bewerkstelligd worden als een oplossing voor de Krim wordt gevonden.

Vladimir Zjirinovski

Zjirinovski is lid van de Liberaal-Democratische Partij van Rusland. Zjirinovski heeft in zijn partijprogramma de volgende standpunten over het buitenlands beleid van Rusland opgesteld.

De hereniging van de vijftien voormalige Sovjetrepublieken onder een federatie, met een sterk presidentschap, vijftien benoemde gouverneurs en een officiële Russische taal. Daarnaast moeten Polen, Alaska en Finland ook geannexeerd worden, om zo de historische grenzen van het Russische Rijk terug te krijgen (Liberaal-Democratische Partij van Rusland, 2017, 16 augustus).

De manier waarop Zjirinovski naar de annexatie van de Krim kijkt wordt bepaald aan de hand van de officiële website van de Liberaal-Democratische Partij van Rusland en het buitenlands beleid van Zjirinovski.

Uit het artikel Steun de Krim wordt duidelijk dat de partij de annexatie van de Krim als een rechtvaardigde daad ziet. De argumenten die worden aangehaald zijn; het recht op de bescherming van de Russische bevolking in Oekraïne. De erkenning van de resultaten van het referendum en daarmee het zelfbeschikkingsrecht van de republiek van de Krim. Daarnaast veroordeelt de partij de Oekraïense rebellen die onrechtmatig de macht in Kiev hebben gekregen (Liberaal-Democratische Partij van Rusland, 2014, 20 februari).

In het tweede artikel staat vermeld “Je kunt niet onderhandelen met terroristen (de nieuwe politieke macht), de burgers zijn doodsbang, staatsgebouwen worden bezet en er wordt geplunderd”

(Khudyakov, 2014). Hieruit blijkt dat de Liberaal-Democratische partij van Rusland de nieuwe regering in Kiev als illegaal beschouwt.

Concluderend Zjirinovski heeft de intenties om het oude rijk van de SU in ere te herstellen. Oekraïne en daarmee de Krim vallen onder de vijftien voormalige Sovjetrepublieken. Ook deze presidentskandidaat is voor de annexatie van de Krim. Zjirinovski is niet alleen voor de annexatie van de Krim maar wil het historische Russische rijk herstellen. Om dit te bewerkstelligen zouden Polen, Alaska en Finland ook geannexeerd moeten worden. Alaska is een staat binnen de VS van Amerika en Finland is lid van de EU. Mocht dit beleid worden doorgevoerd dan zal dit leiden tot grote internationale conflicten.

Kortom, Groedinin, Zjirinovski, Poetin staan volledig achter de annexatie van de Krim. Deze drie presidentskandidaten verheerlijken de annexatie Krim en zijn van mening dat Rusland binnen de kaders van het internationale recht heeft gehandeld. Navalny vind dat de annexatie van de Krim een schending van het internationaal recht is, maar hij is geen voorstander van het teruggeven van de Krim aan Oekraïne. Alleen Sobtsjak is volledig tegen de annexatie van de Krim en vindt dat door middel van onderhandelingen de annexatie van de Krim moet worden teruggedraaid.

De Russische presidentsverkiezingen op 18 maart 2018

De uitslagen

De uitslagen van de presidentiële verkiezingen zijn als volgt. De winnaar is Vladimir Poetin met 76,67% van de stemmen (Raam op Rusland, 2018, 19 maart). In de Republiek van de Krim haalde Poetin meer de 90% procent van de stemmen. Rusland ziet deze uitslag als een tweede referendum. De bevolking liet wederom zien dat ze gelukkig zijn met het buitenlands beleid van Poetin en de annexatie van de Krim. De herkozen president heeft de bevolking op de Krim namelijk gered van het nationalistische en discriminerende regiem in Kiev. Door massaal op Poetin te stemmen laat de bevolking haar dank zien. Voor Sebastopol geldt hetzelfde.

Door de ruime overwinning van Poetin kan er geconcludeerd worden dat het Russische volk tevreden is met het regiem van Poetin. Overwinningen in oorlogen zorgen voor grote stijgingen in de peilingen. Zo stegen de peilingen na het conflict in Tsjetsjenië, Kosovo en na de annexatie van de Krim (Rayman, 2015). De verkiezingen werden gehouden op 18 maart 2018, op exact dezelfde datum als de officiële annexatie van de Krim. Het verdrag tussen de Republiek van de Krim en de Russische Federatie werd namelijk op 18 maart 2014 ondertekend. Het Russische volk krijgt een gevoel van samenhang wanneer het tezamen een tegenstander verslaat. Met de overwinning van Poetin heeft het volk gesproken. De bewoners van de Russische Federatie zijn tevreden met het buitenlands beleid van Poetin. De annexatie van de Krim heeft Poetin enorm doen stijgen in de peilingen en laten winnen. Het Russische volk is trots op de inlijving van de Krim bij de Russische Federatie.

Op de tweede plek staat Pavel Groedinin met 11,79% van de stemmen (Raam op Rusland, 2018, 19 maart). Rusland heeft jarenlang onder een communistisch regiem geleefd. De cultuur, de monumenten en alles wat te maken heeft met die tijd wordt nog steeds door een groot gedeelte van de Russische bevolking vereerd. Stalin en Lenin worden nog steeds verheerlijkt en mensen zijn van mening dat Rusland ten tijde van de SU op zijn sterkst was. De SU had de Tweede Wereldoorlog gewonnen en was samen met Amerika de machtigste staat van de wereld. De burgers die de SU nog hebben meegemaakt, zien het uiteenvallen van de SU dan ook als een tragisch moment in de trotse geschiedenis van Rusland. De Communistische Partij streeft ernaar de SU weer in ere te herstellen. Veel mensen zien dit als het hoogtepunt van het Russische rijk en willen weer terug naar deze staat. Pavel Groedinin is dan ook een groot voorstander van de annexatie van de Krim, volgens hem is dit het begin. Kiev en de andere vijftien republieken die ooit onder de SU vielen, zullen door middel van wederzijds respect weer verenigd worden onder een groot Rusland.

Vladimir Zjirinovski haalde 5,66% procent van de stemmen (Raam op Rusland, 2018, 19 maart). Zjirinovski is voor een liberaal-democratisch Rusland. Hij heeft vooral veel stemmen van ondernemers uit de middenklasse gekregen. Hij is echter wel van mening dat het oude Russische rijk in ere moet worden hersteld door middel van de annexatie van Polen, Alaska en Finland. Daarnaast moet het rijk van de SU ook in ere hersteld worden. Zijn buitenlands beleid is dus hetzelfde als dat van de Poetin en Groedinin. Zjirinovski haalde 5,66% en is een voorstander van de annexatie van de Krim.

Tot slot Ksenia Sobtsjak met 1,67% van de stemmen (Raam op Rusland, 2018, 19 maart). Sobtsjak heeft niet veel stemmen gekregen van de Russische bevolking, maar het laat wel een verandering zien in de politieke voorkeur van enkele Russische burgers. Met name de jongere generatie heeft op Sobtsjak gestemd. Deze mensen zijn het oneens met het bewind van Poetin en willen verandering zien in de Russische regering. De aanhangers van Sobtsjak zijn tegen de corruptie en de stagnerende economie van Rusland. Sobtsjak vindt de annexatie van de Krim een schending van het internationale recht. Eigenlijk kiest zij de kant van de EU en de VS. Sobtsjak wil met Rusland een hele andere weg inslaan, een weg waarbij de integratie met de EU steeds groter wordt. Een samenleving creëren waar iedereen dezelfde rechten en plichten heeft. Sobtsjak wil van Rusland een internationale staat maken in plaats van de positie van isolatie die Rusland nu aanneemt. Haar ideeën staan lijnrecht tegenover de standpunten van Poetin. De Russische burgers die op Sobtsjak hebben gestemd zijn tegen het huidige regime van Poetin en stemmen voor verandering.

Kortom, ongeveer 95% van de Russische bevolking heeft besloten te stemmen voor een presidentskandidaat die voor de annexatie van de Krim is. Slechts 1,67% van de burgers in Rusland is dus aan de hand van de verkiezingen tegen de annexatie van de Krim en van mening dat het schiereiland overhandigt moet worden aan Oekraïne.

De betrouwbaarheid van de presidentiële verkiezingen in Rusland

Het autoritaire regime van Poetin is gebaseerd op grote steun van de Russische bevolking. Een autoritair regime kan op twee verschillende manieren ten einde komen: Een revolutie van het volk of een coup van vertegenwoordigers binnen de elite. Zodra de regering in Moskou een daling in de peilingen waarneemt, zullen er acties worden ondernomen om het regime te behouden. De presidentsverkiezingen werden gehouden om de hegemonie van Poetin te benadrukken. Moskou heeft als strategie een 70/70 winst voor Poetin. Dit houdt in dat 70% van de Russen zou stemmen, waarbij 70% op Poetin zou stemmen (Kobak, Shpilkin & Pshenichnikov, 2018, p.8-9). Om de opkomst te beïnvloeden werden mensen naar de stembureaus gelokt door middel van een buffet met eten en drinken, filmkaartjes, acts en muziek, een prijs voor de mooiste outfit of zelfs een screening op kanker. Kortom rond de verkiezingen wordt een feestelijke sfeer gecreëerd om mensen naar de stembus te lokken om een hogere opkomst te genereren en daarmee steun van de bevolking jegens Poetin te bewerkstelligen (Bader, 2018).

Daarnaast heeft Rusland een geringe vrije en onafhankelijk media. De staat bezit de grootste nieuwszenders en doormiddel van propaganda en een eenzijdige weergave van informatie heeft de Russische bevolking geen reële indruk van de daadwerkelijke gang van zaken. Neem bijvoorbeeld de economische moeilijkheden van Rusland anno 2018. De staatstelevisie geeft de burgers de indruk dat Poetin Rusland uit de economische crisis van de jaren 90 heeft getrokken. Terwijl dit verklaard kan worden aan de hand van de hogere olieprijs. Voor de Russische burger is het lastig om politici

verantwoordelijk te houden aangezien de bevolking wordt misleid en niet altijd de juiste informatie tot zijn beschikking heeft (Bader, 2018).

Tijdens de verkiezingen waren een aantal organisaties ingeschakeld om de verkiezingen te monitoren. Golos was een van de monitorende partijen en geconstateerde tijdens de verkiezingsdag dat er sprake was van *ballot stuffing*. Dit houdt in dat ongebruikte stembiljetten worden ingevuld en ingeleverd. Daarnaast was er sprake van *multiple* stemming. Dit houdt in dat door dezelfde individuen op meerdere stembureaus wordt gestemd. Golos had 2600 meldingen gekregen van fraudeleuze praktijken tijdens de verkiezingen in Rusland (Kobak, Shpilkin & Pshenichnikov, 2018, p.8-9). In veel stembureaus hingen camerasystemen waarbij directe waarnemingen van fraude te zien waren (Bader, 2018).

Bovendien wordt het deelnemersveld beïnvloed. Navalny werd onthouden van deelname aan de verkiezingen.

Kortom, tijdens de presidentsverkiezingen in Rusland was sprake van beïnvloeding van de kiezers en daadwerkelijk fraudeleuze praktijken rondom het stemmen om het autoritaire regime van Poetin te benadrukken en de 70/70 strategie te behalen. Poetin en zijn regering ontkennen deze beschuldigen.

Conclusie

De vijf behandelde presidentskandidaten hebben uiteenlopende politieke programma's en visies. Tussen de vijf kandidaten kan een tweedeling worden gevormd. Aan de ene kant, Poetin, Groedinin en Zjirinovski en aan de andere kant Sobtsjak en Navalny. De laatste twee kandidaten zijn het oneens met annexatie van de Krim en kiezen de kant van het Westen. Volgens deze kandidaten is de annexatie een schending van het internationaal recht en moet het conflict worden opgelost door middel van onderhandelingen zonder enige vorm van geweld. De soevereine territoriale integriteit van Oekraïne is volgens Navalny en Sobtsjak aangetast en dit had nooit mogen gebeuren. Er is echter nog wel een verschil tussen Sobtsjak en Navalny. Sobtsjak is van mening dat de Krim en Sebastopol herenigd moeten worden met Oekraïne. Terwijl Navalny de Krim niet wilt teruggeven aan Oekraïne, maar een tweede referendum wilt houden op de Krim. Poetin, Groedinin en Zjirinovski hebben een andere visie op de annexatie van de Krim. Zij verheerlijken de annexatie en zijn van mening dat Rusland legitiem en rechtvaardig heeft gehandeld binnen de kaders van het internationaal recht.

De argumenten omtrent deze bewering zijn; de bescherming van de Russische burgers op de Krim. Daarnaast was het militaire apparaat op de Krim in gevaar en was de interventie een vorm van zelfverdediging. De bevolking op de Krim heeft een referendum gehouden, waarvan de uitslag was dat 96 % bij de Russische Federatie wilde aansluiten. Het Kremlin wees de internationale gemeenschap op het zelfbeschikkingsrecht van volkeren en dat het de wil van het volk was om bij Rusland aan te sluiten. De Russische interventie werd gedaan op basis van een uitnodiging door de regering van de Krim.

De VS en de EU weerleggen de Russische argumenten en vinden dat de annexatie van de Krim illegaal is en een grove schending van het internationaal recht.

Kortom vier van de vijf presidentskandidaten zijn voor de annexatie van de Krim en het huidige buitenlands beleid van Rusland waardoor een verandering van politici door de opgelegde sancties van het Westen kan worden uitgesloten. Alleen Sobtsjak is het eens met de argumentatie van de het Westen.

Gegeven de uitslag van de verkiezingen kan er geconcludeerd worden dat het grootste gedeelte van de Russische bevolking het eens is met de annexatie van de Krim en maar een heel klein gedeelte heeft op Sobtsjak gestemd, die tegen de annexatie van de Krim is. De Russische bevolking is het eens met het huidige buitenlands beleid van de Poetin. De annexatie wordt door de meeste mensen als een overwinning en een soevereine daad van de Russische Federatie gezien. Aangezien de Russische bevolking trots is op de annexatie is het onwaarschijnlijk dat de Russische presidentskandidaten de visies en standpunten ten opzichte van de Krim en het buitenlands beleid van Rusland zullen veranderen.

Op de vraag: Kunnen de internationale sancties een verandering in de Russische regering bewerkstelligen? Kan het antwoord gegeven worden dat de opgelegde Trans-Atlantische sancties van het Westen de Russische economie raakt, maar dat deze maatregelen in de nabije toekomst geen

verandering in politici zullen genereren omdat het Russische volk en vier van de vijf onderzochte presidentskandidaten voor de annexatie van de Krim en Sebastopol zijn. Tijdens de presidentsverkiezingen in Rusland is echter wel sprake van fraudeleuze praktijken en beïnvloeding van de kiezers. Hierdoor zijn de verkiezingsuitslagen niet geheel betrouwbaar. Echter met het burgerinitiatief van Sobtsjak maakt een klein gedeelte van de Russische bevolking toch duidelijk het niet eens te zijn met het huidige buitenlands beleid en de annexatie van de Krim.

Reflectie

Ten eerste wil ik de lezer graag laten weten dat ik heb genoten van het schrijven van deze scriptie. Dit werk zou echter niet kunnen bestaan zonder mijn begeleider meneer J. Oversloot, die ik bij deze graag hartelijk wil bedanken voor zijn ondersteuning tijdens het schrijven van mijn scriptie.

Graag wil ik enkele kanttekeningen maken bij het onderzoek. In het hoofdstuk De betrouwbaarheid van de presidentiële verkiezingen in Rusland heb ik aan de hand van literatuuronderzoek proberen duidelijk te maken dat de verkiezingen in Rusland fraudeleus zijn. Dit betekent dat de uitslagen van de presidentsverkiezing een vertekend beeld van de werkelijkheid kunnen geven. Hebben er daadwerkelijk zo veel mensen op Poetin gestemd? Hoe veel procent van de stemmen is eerlijk door Poetin vergaard? Als deze vragen in verder onderzoek beantwoord worden, wordt dit onderzoek relevanter aangezien er dan geconcludeerd kan worden hoeveel procent van de bevolking het daadwerkelijk eens is met het buitenlands beleid van de Russische Federatie en de annexatie van de Krim. Daarnaast was het onderzoek naar de verschillende partijprogramma's van de Politieke partijen een knelpunt in mijn onderzoek. Geen enkel partijprogramma van de verkiezingen was in het Engels geschreven. Na vele vertalingen op internet te hebben opgezocht en met de hulp van een Russische sprekende vriend, heb ik het buitenlands beleid van de presidentskandidaten kunnen ontcijferen.

Om positief te eindigen wil ik ook graag mijn positieve bevindingen van het onderzoek delen. Na veel literatuuronderzoek te hebben gedaan kwam ik tot de conclusie dat de verschillende opvattingen van de presidentskandidaten omtrent de Krim nog nooit structureel uiteen waren gezet. Een deel hiervan heb ik bij deze in beeld gebracht. Na onderzoek op diverse Russische politieke websites kreeg ik een beeld van de verschillende standpunten ten opzichte van de Krim. Wat ook interessant zou zijn om te onderzoeken is waarom de sancties nog steeds actief zijn, aangezien niet het gewenste effect bewerkstelligd is en wat voor sancties het Westen moet instellen bij toekomstige overtredingen van het internationaal recht.

Bibliografie

- Allison, R. (2014). Russian 'deniable' intervention in Ukraine: how and why Russia broke the rules. *International Affairs*, 90(6), 1255-1297.
- Burke-White, W. (2014). Crimea and the International Legal Order. *Survival*, 56(4), 65-80.
- Bader, M. (2018, 26 maart). *Waarom verkiezingsfraude er toe doet, ook als het een onsje minder is*. Geraadpleegd op 7 juni 2018, van <https://raamoprusland.nl/dossiers/kremlin/905-waarom-verkiezingsfraude-er-toe-doet-ook-als-het-een-onsje-minder-is>.
- Communistische Partij van de Russische Federatie. (2014, 17 maart). *Gegevensverwerking 100% van de stemmen van het referendum: 96,77% van de Crimeans stemden om zich bij de Krim aan te sluiten bij Rusland*. Geraadpleegd op 18 mei 2018, van <https://kprf.ru/international/ussr/129388.html>.
- Communistische Partij van de Russische Federatie. (2014, 4 juli). *De autoriteiten van Kiev stuurden troepen en materieel naar Donetsk*. Geraadpleegd op 16 april 2018, van <https://kprf.ru/international/ussr/130079.html>.
- Communistische Partij van de Russische Federatie. (z.d.). *Programma van de Partij*. Geraadpleegd op 13 mei 2018, van <https://kprf.ru/party/program>.
- Council of Europe. (2014, 21 maart). *Opinion no. 762 / 2014*. Geraadpleegd op 11 mei 2018, van [http://www.venice.coe.int/webforms/documents/?pdf=CDL-AD\(2014\)002-e](http://www.venice.coe.int/webforms/documents/?pdf=CDL-AD(2014)002-e).
- Debrokhotov, L. (2014, 20 maart). *De krant Pravda. Oekraïne als een moment van waarheid in de betrekkingen tussen Rusland en de Verenigde Staten*. Geraadpleegd op 18 mei 2018, van <https://kprf.ru/international/ussr/129518.html>.
- Drabkin, A. (2014, 21 maart). *De krant Pravda. Het Westen verloor de tweede Krimoorlog*. Geraadpleegd op 18 mei 2018, van <https://kprf.ru/international/ussr/129567.html>.
- Dreyer, I. & Popescu, N. (2014). Do sanctions against Russia work? *European Union Institute for Security Studies*, 1-4.

- Khudyakov, R. (2014, 31 januari). *"Patstelling in Oekraïne."* De officiële verklaring van de Gemachtigde Vertegenwoordiger van de LDPR-fractie over internationale betrekkingen, Roman Khudyakov. Geraadpleegd op 6 mei 2018, van https://ldpr.ru/international_activities/stalemate_in_ukraine_official_statement_from_the_authorized_representative_of_the_ldpr_faction/.
- Kobak, D., Shpilkin, S. & Pshenichnikov, M. (2018). Putin's peaks: Russian election data revisited. *Royal Statistical Society*, 14(3), 8-9.
- Krasnov, P. (2014, 19 maart). *De krant Pravda. Krim door de ogen van een Russische vrijwillige communist.* Geraadpleegd op 18 mei 2018, van <https://kprf.ru/international/ussr/129483.html>.
- Kremlin. (2014, 27 februari). *Instructies in verband met de situatie in Oekraïne.* Geraadpleegd op 13 mei, van <http://kremlin.ru/events/president/news/20347>.
- Kremlin. (2014, 1 maart). *Vladimir Poetin diende een beroep in bij de Federatieraad.* Geraadpleegd op 11 mei 2018, van <http://kremlin.ru/events/president/news/20353>.
- Kremlin. (2014, 16 maart). *Telefonisch gesprek met bondskanselier Angela Merkel.* Geraadpleegd op 11 mei 2018, van <http://kremlin.ru/events/president/news/20590>.
- Kremlin. (2014, 17 maart). *Telefonisch gesprek met de Amerikaanse president Barack Obama.* Geraadpleegd op 10 mei 2018, van <http://kremlin.ru/events/president/news/20593>.
- Kremlin. (2014, 18 maart). *De Voorzitter deelt de regering, de Doema en de Federatie Raad van de Raad van State Krim en de Wetgevende Vergadering van Sebastopol biedt voor toelating tot de Russische Federatie en de creatie van nieuwe entiteiten.* Geraadpleegd op 10 mei 2018, van <http://kremlin.ru/events/president/news/20599>.
- Kremlin. (2014, 18 maart). *Het Verdrag inzake de toelating van de Republiek van de Krim tot de Russische Federatie werd ondertekend.* Geraadpleegd op 15 mei 2018, van <http://kremlin.ru/events/president/news/20604>.

- Kynev, A. (2018, 29 januari). *Russische democraten staan voor de keuze: boycot of getto*. Geraadpleegd op 28 april 2018, van <https://raamoprusland.nl/dossiers/civil-society/847-russische-democraten-staan-voor-de-keuze-boycot-of-getto>.
- Liberaal-Democratische Partij van Rusland. (2014, 20 februari). *Steun de Krim*. Geraadpleegd op 7 mei 2018, van https://ldpr.ru/international_activities/support_the_crimea/.
- Liberaal-Democratische Partij van Rusland. (2017, 16 augustus). *Het LDPR-programma*. Geraadpleegd op 7 mei 2018, van https://ldpr.ru/party/Program_LDPR/.
- MacFarquhar, N. & Nechepurenko, I. (2017, 7 februari) *Aleksei Navalny, Viable Putin Rival, Is Barred From a Presidential Run*. Geraadpleegd op 15 april 2018, van <https://www.nytimes.com/2017/02/08/world/europe/russia-aleksei-navalny-putin.html>.
- Mankoff, J. (2014). Russia's latest land Grab how Putin won Crimea and lost Ukraine. *Foreign Affairs*, 93(3), 60-69.
- Mearsheimer, J. (2014). Why the Ukraine Crisis Is the West's Fault. *Foreign Affairs*, 93(5), 1-12.
- Navalny, A. (A). (z.d.). *Krim is Rusland? Is dit een probleem voor jou? Hoe het op te lossen?* Geraadpleegd op 3 mei 2018, van <https://navalny.com/issues/>.
- Navalny, A. (B). (z.d.) *Wat zou buitenlands beleid moeten zijn?* Geraadpleegd op 3 mei 2018, van <https://navalny.com/issues/>.
- Navalny, A. (C). (z.d.). *Wat te doen met mensen die schuldig zijn aan misdaden van het huidige regime? Heb je behoefte aan lustration?* Geraadpleegd op 3 mei 2018, van <https://navalny.com/issues/>.
- Navalny, A. (D). (z.d.). *Hoe de media vrij en onafhankelijk te maken*. Geraadpleegd op 3 mei 2018, van <https://navalny.com/issues/>.
- Nechaev, A., Lukyanova, E., Inozemtsev, V., & Belkovsky, S. (z.d.). *Platform Ksenia Sobtsjak 123 harde stappen*. Geraadpleegd op 18 april 2018, van <https://sobchakprotivvseh.ru/steps123>.
- Nelson, R. (2017). U.S. Sanctions and Russia's Economy. *Congressional Research Service*, 1-14.

Olimpieva, E. (2018). Who is Ms. Sobchak. *Russian analytical digest*, 215(9), 2-5.

Pastoechov, V. (2018, 21 maart). *Geen enkele strategie van Russische oppositie werkte*.

Geraadpleegd op 10 april 2018, van <https://raamoprusland.nl/dossiers/kremlin/903-geen-enkele-strategie-van-russische-oppositie-werkte>.

Raam op Rusland. (2018, 19 maart). *Poetin kreeg volgens Kiescommissie record van 56 miljoen*

stemmen. Geraadpleegd op 3 april 2018, van <https://raamoprusland.nl/actueel/897-poetin-%20kreeg-volgens-kiescommissie-record-van-56-miljoen-stemmen>.

Rayman, N. (2015, 16 februari) *Putin's Approval Rating Rises to 86% Despite Slumping Economy*.

Geraadpleegd op 6 juni 2018, van <http://time.com/3724564/putin-approval-rating/>.

Russische grondwet. (z.d.). *Chapter 2, rights and freedoms of man and citizen*. Geraadpleegd op 6 mei

2018, van <http://www.gov.ru/main/konst/konst12.html>.

Sobchak, K. (2014, 11 maart). *Ksenia Sobchak op een reis naar de Krim: "Als we niet over de erfenis van de oude orde te overwinnen, de toekomst van onze landen zullen niet worden."*

geraadpleegd op 16 april, van <https://sobchakprotivvseh.ru/blog/546>.

Trenin, D. (2016). *Should We Fear Russia?* Cambridge: Polity Press.

United Nations. (1945, 26 juni). *Charter of the United Nations*. Geraadpleegd op 21 april 2018, van

<http://www.un.org/en/sections/un-charter/chapter-i/index.html>.

United Nations. (1970, 24 oktober). 2625 (XXV). *Declaration on Principles of International Law concerning Friendly Relations and Co-operation among States in accordance with the*

Charter of the United Nations. Geraadpleegd op 3 mei 2018, van <http://www.un-documents.net/a25r2625.htm>.

United Nations. (2014, 27 maart). *Resolution adopted by the General Assembly on 27 March 2014*.

Geraadpleegd op 12 mei 2018, van

http://www.un.org/en/ga/search/view_doc.asp?symbol=A/RES/68/262.

Van Kampen, A. (2014, 17 maart). *Definitieve uitslag referendum Krim: '96,6 procent wil bij Rusland horen'*. Geraadpleegd op 23 april 2018, van <https://www.nrc.nl/nieuws/2014/03/17/definitieve-uitslag-referendum-krim-966-procent-wil-bij-rusland-horen-a1426464>.

Van Meurs, W., Morozova, O. & Zonneberg, C. (2015). De zin en onzin van de Russische-Westerse sanctiewedloop. *Internationale Spectator*, (8), 1-12.

Verenigd Rusland. (z.d.) *Het pre-verkiezingsprogramma van de partij "Verenigd Rusland" bij de verkiezing van afgevaardigden van de Doema van de Federale Assemblée van de VII-convocatie*. Geraadpleegd op 12 mei 2018, van <https://er.ru/party/program/#27>.

Wang, W. (2015). Impact of Western Sanctions on Russia in the Ukraine Crisis. *Journal of Politics and Law*, 8(2), 1-6.

Zyuganov, G. (2014, 12 maart). *G. Zyuganov: De beslissing van de Krim om zich te herenigen met Rusland is een overwinning van wil en moed, een voorbeeld voor veel regio's in Oekraïne*. Geraadpleegd op 15 mei 2018, van <https://kprf.ru/party-live/cknews/129373.html>.